

És a no dir

Mim Juncà i Alícia Vogel

Del 7 de juliol al 10 de setembre de 2023

Inauguració
divendres 7 de juliol a les 19 h

Exposició en el marc de
la Shubertiada de Vilabertran 2023

Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Juliol i agost

De dimarts a diumenge
de 10 a 13.30 h i de 15 a 18.30 h

Setembre

De dijous a dissabte
de 10 a 13.30 h i de 15 a 17.30 h
Diumenges i festius
de 10 a 15 h

*L'entrada tanca 30 minuts abans del límit horari

Cada estiu, el Bòlit programa una exposició, en coproducció amb l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural. El format és un diàleg entre artistes de la província de Girona. Enguany el protagonitzen **Mim Juncà** (Girona, 1959) i **Alícia Vogel** (Olot, 1991).

El poeta Paul Valéry escriu, el 1941, que «l'home és un animal tancat a la part exterior de la seva cel·la». I Simone Weil, poc després, en els seus quaderns de 1941-43, escriu: «Dos presos en cel·les veïnes que es comuniquen fent cops a la paret. La paret és allò que els separa, però també allò que els permet comunicar-se. Igual que nosaltres amb Déu. Tota separació és un vincle». Quan vaig convocar Mim Juncà i Alícia Vogel a formar part dels "Diàlegs" ho vaig fer amb aquesta premissa: podrieu ser dues persones preses, comunicant-vos des dels murs de la Canònica.

Situant-se prolíficament a la pell del món, treballant la forma esbós, des d'un deliri pausat, les seves obres ens mostren que el somni de la raó produeix traces. Cap se sent còmode entre símbols, descriptors i etiquetes. Opten per posar la mínima expressió al centre. Són artistes que volen oferir-me la possibilitat de dir i de no dir, alhora: «és a no dir», que escriuria la poeta Núria Martínez Vernis. Amb un domini del dibuix impressionant, decideixen "sacrificar" la forma en pro del propi fet artístic; en el cas de l'Alícia, experimentant amb tècniques noves, com l'aerosol. Al llarg de la seva trajectòria, ha treballat, entre d'altres temes, el dol i l'absència d'un mateix. Els títols de les obres de Vogel semblen pistes filosoficomusicals d'una *tracklist* que no s'acaba. Al llarg de la seva carrera artística, les paraules capitaneegen una cançó que anem escoltant a les palpentes a través de diferents llenguatges formals, una salmòdia fosca i popular (*dark folk*), íntima i coral alhora. I en els dos casos es tracta d'això: de desaparèixer per sostracció o per acumulació. Desaparèixer i deixar un rastre, una porta a mig obrir, a mig tancar. Qui sap.

Ingrid Guardiola, comissària

ap

